

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ע. איתא דרבה ורבה וגירסתו הילקוט רבא],
(ב) [גיר יט. כא: לקמן עא:], (ג) [תוספ' פ"ו]
לקמן ע. עב. עח:
(ד) [לקמן ע.], (ה) ז"ל וא
דברים,

ו. אֱלֹהֵי הַחֲקִים אֲשֶׁר
צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה בֶּן אִישׁ
לְאִשְׁתּוֹ בֶּן אָב לְבָתוֹ
בְּנִעְרִיהָ בֵּית אֲבִידָה
בְּמִדְבָּר לֵי

(א) נבי' ואם היו: (ב) שם
קדש שמוה' או ששם
העפר או ששם ושחק
ומה' ב' ביום נ'ל' וי' ק'
הוא לקמן מחל' ק' ע"כ
וקן הוא כפירוש: (ג) רש"י
א"ש בן יא' וי' לבנו
ד"ש ואב' כדמיו' דהא'
קרא וי' א"ש לאשמו ואמר:
לבתו כרי' כנר ואמר:
(ד) דהא' ליה' דכנר
קדמי' ליה' דשם:
(ה) דהא' וד' אמת' וי'
הא' איתתא' ל' אלכ' וי'
הסנדר א"ע חמור' קס"ד:
(ו) דהא' וי' ששם וי'
א"ש כנל' דה"מ מלי' מיסר:

בה"ד"ר ר"ה וא' אסרת
וב' רבכלל נרד שבועה.
ע"ן לקמן דף ס ע"ב:
כ"ד ל"בא קרבן כפחות
מבשעור. ק"ל ה' לענין
קרבן שיעור כפחותה דין
מפילה כדליתא כשנשבע
דף כב ע"א ולא חליא כלל
כדית וז"ע:

בעל מידו בידו כו'.
נפיו כנעל והוא הדין
ללוא, והאי דכעי כנעל חד
מנייהו נקט (ראמיה בשמו).
אימתי אמרו. מתוקנה
דאמי והאי יכול להפך אחר
שחז הכעל, חלקו וחלק
הכעל גם כן, אם לא הפך
לה הכעל, אבל אם הפך לה
הכעל ומת, נחסרת האב
חלקו מני (שם).

בין איש לאשתו בין אב
לבתו. משמע דנאשה אחת
אירי שרשות האב והבעל
שולטין עליה ובין שניהם
מפירין אבל כל חד לחודיה
לא דמשמע שהיא בין
שניהם והם שותפין בה
וימיהו מני לאקשוי אימא
גנאואה גמי מפירו אביה

לגשים אלא למעט מיין לה דלא הוה הנדר חמור כדבאר עד השם
הוא (א) כי אכלה ההוא מרי וימי מיון שהנדר נקלש ומיין לא
יציא אסורא בעלמא הוא לעצבא ולא לקיף הדנדר אינו גמור: **אמיל**
תאמר כי. כנערה קא נקט לה ממנויין: **מה** **הבעל**. כשהוא
נפרוקנה רשות **לאב**. כאדם שמריק יין מכלי אל כלי כלומר
שיאל כל הרשות מן הבעל ובה לרשות האב: **בזמן** **שלא** **שמע** **בעל**.
הוא נדרה קודם שזמנו בדיוס שמעו בעיין וליכא: **אז** **ששמע** **וספר**
חלקו **כו**. ביוס. שזמנו ואפילו שמע ושבת שלא הפר ולא קיים אלא
ההספיק להראות דעמו עד שמת כו ביוס דהואיל ואכתי איכא שבות
ביוס דאי הוה בעל (א) מתי מיפר איכא לומר דמיהא גרמה לו
לדלגמא אי הוה קיים אכתי הוה מיפר לה מיקמא לעיבד יומא
ומת כו ביוס קאי אשמע ושבת: **ו** **הוא** **שמיט**. על כל דמי קאי:
הבעל **תפרוקנה** **רשות** **לאב**. והאב שזמנו מיפר כולו בזמן שלי
היפר הבעל וכן בזמן שהיפר הבעל חזר האב ומיפר את חלקו
בדמקא עלה במתמניין (ב) כזה יפה כח האב ממנה הבעל שהאב
מיפר בלא שחפוט אכל הבעל אינו מיפר אלא כתיב האב:
אכל

[illegible][illegible]

ידי רבי ישמעאל חנא בן איש לאספו בין איש לבטח מכאן לנערה
המאורסה שאזכה ובעלה חמישין נדרים. משמענה ליה דנעורה
המאורסה איירי מדכמיז בזהא קרל בעבוריה בית אביה ומדמך
אזל נדרי איש משמע דאזל בעל חמישין נדרים: ולפני דאזל
ישמעאל אם היו סתיה מאי עבדי ליה

מוקים ליה לאדרי דרבה. דלמור קמך
 (דף ע. ב.) מקיש קודמי הויה שניה לקדמי
 הויה ראשונה. ורבנן סבירא להו דלמור
 שמעת דמשה עיקר קרא לנערה
 המאורסה דלביה ובעלה מפירין
 מדריה ומרין הויות ללאקושי שניה
 לראשונה. וכ"ס כיון דתנא דבי רבי
 ישמעאל כוליה קרא דלא הייזתיה
 ללאקושי הויות מוקי לה ארוס מיפר
 בקודמין מנא ליה י"ל דמשמע ליה דלא
 צעי קרא דנתי דמעט קודמין גבי
 בעל היינו משום ליתיה לנא ואין
 דך כו אלמא מעטו בלד דוקא בשלשה
 דלא שייך אב אין בעל מיפר בקודמין
 אכל ארוס דמיפר בשותפותיה דאב
 אפילו בקודמין מלי מיפר לנביא אב
 ליכא קודמין. ההכס הומיק ה"ר שמואל
 וי"ל: ורבה דא דתנא דבי רבי
 ישמעאל מאי עביד ליה. כלומר קרא

ודברים מיניה תנא דבי רבי ישמעאל דרשא דיליה מאי עבדי ליה:
 ולומר שהעבד מופר דברים שבינו לבניה. דנדר עיניו נפש כהדיר
 תמידי (נמנדר ל) כל נדר לו שבעות איסר לענות נפש וצין איסר לאשמו
 מאחרי ויהו וקשיא ליה לתנא דבי ר' ישמעאל דברים שבינו לבניה תנא
 ליה ואפשר דתמידי יליף מיניה. ובי הכי דבעל אינו מופר כדנדר איסרו
 אלא דברים שיש בהם עינו ודברים שבינו לבניה הכי נמי אכל אינו
 מופר כדנדר כמו אלא אלו בלכד. והכי אימת כספרי (ומת) אין לי אלא שבינו
 איסר מופר אלא דברים שבינו לבניה ודברים שיש בהן עינו ויש אצל
 חז"ל מניין הרי אמה דן וכו' לא וציתי לדון תלמוד לומר אלה החוקים
 וגו' בין איסר לאשמו בין אכל לבנו על כרחין אמה מקוש את האכל
 ובעל אכל אין מופר דברים שבינו לבניה ודברים שבינו לבניה
 שיש בהם נפש וכו'. וגרסין מפר כירושלמי (פ"א ה"א) כל נדר לו שבעות איסר
 לענות נפש איסר יקימו ואישי פירשו אין לי אלא דברים שיש בהן
 עינו נפש דברים שבינו לבניה מניין בין איסר לאשמו עד כדון
 נבעל באכל מנין מה הבעל אינו מופר אלא דברים שיש בהם עינו
 נפש ודברים שבינו לבניה אף האכל אינו מופר אלא דברים שיש בהם
 עינו כל נדר כמו: **אביטא לכו בעל מינו גיין לו מקלש.**
 ויין מופר שחוקי חיי הנדר לגמרי ומטבולי וחילוי האחר נשאר חוק.
 דלבעל הוא פלגא ואידך פלגא כדקא קאי אלא בהפרת הארוס
 בן אחד מנייבוי נקט: **היכי קמבעי לן.** כלומר תנאי נפקא מינה:
א. קאי. דנדר בהפרת ארוס פקע איסור דאי ויחד איסר כדקא קאי
 דלכה חריויה: **ו. ופי אחרם מקלש קיש.** ליכא תלמוד דהא קלש
 דנקט דלכה אכל כפ' שבעות שחים בתרא (שבעות ק"ד כ"ג.) א"ר פאז דכלל
 אכל לקי עד דליכא חיות נקט לה הכא הכי לרווחא דמילתא א"י משום
 ופי ישראל ובעובדה כפחות מכשיעור ליכא תלמוד א"י דלוקא דקמפר
 ופי ואשכחן דלכויהי כדאמר" (פ"א ח"ג.) לוקא פאז ובחסר. הרשב"א
 שור אשכחן קודם שמה לו שבעת והפך לו שבעת וספק ומת
 לו לא קיימה בעל יכול האכל להפך אכל מת ביום שלאחריו לא דהא
 אכל האכל ממנו יכול להפך אכל שמה והפך אפילו מת ביום שלאחריו
 חלק הבעל עם חלקו אפילו הכי כיון שכבר הפך אי אפשר דלחוי
 לו אכל כההוא נדרא ומאי הוי ליה למעבד. ופי"נ מוכחא סיפא דקמתי

הוא אחר מזה הכנול אבל אם שמע וקיים בעל אל שמע ודברך ומה ביום של אחריו

ה' א מ"י פ"ח מהל'
נדריס הלכה י סמב
לנאון רמב טוש"פ י"ד
סימן רלד סעף יא:

[illegible][illegible]